

GYURÁN ÁGNES

PEDAGÓGUSNAPI GONDOLATOK

Mindig is tanító szerettem volna lenni. Ezt a vágyat a lelkem legmélyéről éreztem feltörni, és nem hagyott nyugodni. A szüleim elmondása szerint pici gyermekként is már tanítósdit játszottam a babáimmal, majd a húgommal és a barátnőimmal is. Megtapasztaltam, hogy sok mindent kell tudnom ahhoz, hogy taníthassak.

Szerettem képezni magam, élveztem a fejlődést. Nem volt elég számomra a tankönyv, újságokat, folyóiratokat vásároltam, mert annak idején még nem volt internet. Sokszor tettem fel a kérdést: Miért? Mi végből vagyunk a világon? Miért születtem meg és mi a küldetésem? Mi az, hogy végtelen? Mi az, hogy örökkévaló? stb. Mindennek az értelmét kerestem. Mivel szüleim nem

voltak párttagok (akkoriban ez meghatározó tényező volt), kitűnő eredményeim ellenére gondjaim adódtak a pályára lépéssel, de nem adtam fel. Az érettségi után a fizika szakos tanárom ösztönzésére a Comenius Egyetem Matematika–Fizika Tanszékén tanultam. Közben férjhez mentem, és megszületett a lányom. El kellett döntenem, mit választok: a gyermek nevelését vagy a karriert. Nos, az előbbi választottam. Csodálatos évek következtek. Egy nő életében az anyaság maga a csoda. Az életem értelmet nyert, és biztos voltam benne, hogy a jövőben gyermekekkel kell foglalkoznom.

Egy közeli gyermekotthonban vállaltam aztán nevelőnői állást, majd a

szülőfalumba (Nemesradnót) kerültem, ahol tizenhárom évet tanítottam. Ez alatt az időszak alatt szereztem nevelőnői, református hitoktatói, majd tanítói képesítést. Első minősítő munkámban az iskolai klíma kialakításával, a másodikban az iskola önértékelésével, a kisdoktori dolgozatomban pedig a minőségirányítással foglalkoztam.

Időm java részében hátrányos helyzetű, ingerszegény környezetből származó tanulókat neveltem, tanítottam a pályám során. Többségében ismertem e gyerekek szüleit, hisz együtt jártam velük iskolába. Mégis az első években elkeseredettséget éreztem, mert nem voltak olyan eredmények a befektetett munkám után, mint amilyeneket feltételeztem, elvártam. Ez csalódást

ISKOLA, GYEREKSZEMMEL

A CZAFRANGÓ SYLVIA MAGÁN MŰVÉSZETI ALAPISKOLA TANÍTÁNYAINAK ALKOTÁSAI

Döményová Vivien (9 éves)

Fótiová Tamara (8 éves)

okozott számomra és elgondolkodtatt. A bizonyítani akaró nekilendülésem és a nagy lelkesedésem a pályám harmadik évében kimerültséget, fáradtságot és fizikai fájdalmat okozott. Felismertem, hogy ez így nem lehet tovább, valamit tennem kell. Az első lépés az volt, hogy barátnőt kerestem magamnak, akivel megoszthatom a szakmai tapasztalataimat, sikereimet, kudarcaimat és az ezzel járó érzéseimet, és akivel kereshetem a megfelelő megoldásokat, és aki, megdöbbenésemre, hasonló helyzetben volt, mint én. Sok kérdésre nem találtuk a választ. Talán az volt a szerencsénk, hogy beismertük a gondjainkat. Úgy döntöttünk, továbbképezzük magunkat. És ezekben a képzésekben nem is csalódtunk. Mindenre választ kaptunk. Megtudtuk, hogy éppen ún. az első kiegészen mentünk keresztül, de van továbblépés és megoldás. Fel kell tölteni a tanítói szerszámosládát olyan hatékony eszközökkel, módszerekkel, stratégiákkal, amelyek örömet szereznek a tanulóknak és a tanítónak egyaránt. Megtanultuk – és ami talán ennél is fontosabb: kipróbáltuk, alkalmaztuk – ezeket a módszereket, és elkezdődött egy aktív időszak. Sok sikert, örömet éltek át a tanulók a tanórákon, és ez ösztönözt minket is a továbblépésre. Szemléletváltásra volt szükség. Ingergazdaggá tettük a tanulói környezetet, sok érdekes programot hoztunk az iskolába, elkezdtük másképp értelmezni a szülőkkel való együttműködést. Tapasztalatainkat a Bátkai Alapiskolában kamatoztattuk tovább. Jelenleg is ebben az iskolában vagyok igazgatóhelyettes.

Felelősséget érezve a környezetem művelődése iránt, egy kis lelkes csapattal elvállaltam a Csemadok helyi szervezete irányítását, amelyet akkor nyolc évi „Csiperózsika-álmából” kellett újraéleszteni. Programokat szerveztünk a falubeli gyerekek részére. Volt egy kis színjátszó csoportunk (Egyszer vót, hol nem vót), amellyel meséket, irodalmi összeállításokat dolgoztunk fel, főleg Pósa Lajos és Mács József műveiből. Működtettünk egy kézműves műhelyt is (Izgő-mozgó), amely nagyon sok helyen képviselte községünket. Háromszor szerveztünk nyáron fesztivált, melyeken a környék előadóművészeit, képzőművészeti alkotásait és kézművességét mutattuk be. Tizenöt év után adtam át a vezetést egy tette kész csapatnak. Közben egyik alelnöke voltam a Csemadok Rimaszombati Területi Választmányának is.

Öt évvel ezelőtt a Szlovákiai Magyar Pedagógusok Szövetsége Rimaszombati Területi Választmányának elnökévé választottak, amely tisztségben az idén is megerősítettek, és még hozzátettek egy lapáttal, mert bekerültem az országos elnökségbe is. Nagy öröm számomra a tagok bizalma és az, hogy hasznos lehetek, most én segíthetek abban, hogy a pedagógusok szerszámosládájába hasznos eszközök kerüljenek. Tanulmányutakat, konferenciákat, képzéseket, különböző rendezvényeket szervezünk a pedagógusok számára, akiknek évről évre nő a száma a szövetségben. Ebben az évben én fogom regisztrálni az új tagokat, és abban bízok, hogy sok munkám lesz majd.

Alelnöke vagyok a Pósa Lajos Társaságnak, amely a magyar gyermekiro-

dalom megteremtője munkásságának bemutatását és népszerűsítését tűzte ki célul, folytatva a 2014-es emlékévben megkezdett munkát, amely 35 helyszínen 69 rendezvényt foglalt magába. Itt a pályázatok megírásában és elszámolásában segédkezem, valamint van egy alkotóműhelyünk (Pósa bácsi szerkesztősége), amelyben a költő, lapszerkesztő műveit mutatjuk be a gyerekeknek és felnőtteknek a drámapedagógia eszközeivel.

Talán a társaság körülötti munkának is köszönhető, hogy egyre jobban érdekelnek térségünk értékei. Már a harmadik kis diákcsoporttal kutatjuk a nevezetes személyiségeink tevékenységét, a helyi anekdotákat, az ételkülönlegességeket és mindent, ami érdekes. Ennek a elfoglaltságnak köszönhetően a Felvidéki Értékőrzők vetélkedőből bekerültünk a Kárpát-medence kincsei című hungarikumokkal foglalkozó vetélkedő elődöntőjébe, amely Lakiteleken volt. Tavaly zsűritagként vettem részt ezen a versenyen.

Sok a tennivaló, és ahogy szétnézek, egyre több feladatot látok. Viszont vasárnaponként a kis bátkai református templomban arról a szószékről hallgatom az igehirdetést, amelyen a következő ige van felírva: „Mindennek van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4,13).

Pedagógus kollégáimnak azt ajánlom, hogy soha ne adják fel a fáradozást szebbé, jobbá, gazdagabbá tenni a körülöttünk lévő világot és élhetővé tenni a jövőt azzal, hogy gondolkodó, tette kész, alkotó fiatalokat nevelnek. Ehhez a nélkülözhetetlen értékes munkához kívánok elegendő erőt, egészséget, szeretetet és áldást!

Jakubeková Romana (12 éves)

Kyllönen Mia Emilia (12 éves)